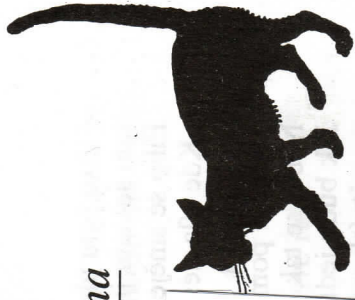

Kočka, která chodila sama

RUDYARD KIPLING

Slyš, pozor dej a poslouchej, neboť se to událo, stalo, přihodilo a bylo v době, drahoušku, kdy krotká zvířata byla ještě divoká. Pes byl divoký, kůň byl divoký, kráva byla divoká, ovce byla divoká a i prase bylo divoké — byli tak divocí, jak jen mohli být — a všichni se potulovali po vlhkých a divokých lesích v divoké osamělosti. A nejdívovější ze všech divokých zvířat byla kočka. Ta chodila vždy sama a bylo jí jedno kde.

Samozřejmě i člověk byl tehdy ještě divoký. Byl dokonce divoký až hrůza. Začal krotnout teprve tehdy, když potkal ženu, která mu řekla, že by se jí nelíbilo žít jeho divokým způsobem. Místo hromady vlhkého listí našla pro odpočinek hezkou, suchou jeskyni a její podlahu posypala čistým pískem. V pozadí jeskyně rozdělala pěkný oheň ze suchých dřev a otvor jeskyně zakryla vydělanou koží divokého koně, kterou pověšila ocasem dolů. Pak řekla:

„Teď jsme si zařídili domácnost, drahý, a vždy si očisti nohy, když jdeš domů.“

Toho večera, drahoušku, měli k večeri divokou ovci, dušenou na žhavých kamenech a okořeněnou divokým česnekem a divokým pepřem. Dále divokou kachnu, nadvanou divokou rýží, divokým tymiánem a divokým koriandrem. Pak morkové kosti z divokého vola, divoké třešně a divoké grenadilly. Potom se velmi spokojený muž uložil k spánku u ohně, ale žena zůstala sedět a rozčesávala si vlasy. Vzala ramenní kost ovce — širokou a plochou kost lopatkovou — zadívala se na podivné kresby na ní, přihodila dříví na oheň a začala čarovat. Byly to první zpívané čáry na světě.

Venku ve vlhkých a divokých lesích se divoká zvířata seběhla na místo, odkud bylo zdáti vidět záblesk ohně, a divila se, co to má znamenat.

Tu divoký kůň zadupal divokýma nohama a zvolal: „Ó mí přátelé i mí nepřátelé, proč muž a žena rozžali velké světlo ve velké jeskyni a jaké zlo z toho vzejde pro nás?“

Divoký pes zavětřil divokým nosem, ucítil vůni dušené skopoviny a řekl: „Zajdu se tam podívat a poohlédnout a povím vám. Myslím, že je to dobré. Kočko, pojď se mnou.“

„Kdepak,“ odpověděla kočka. „Já jsem kočka, která chodí sama a je jí jedno kde. Nejdů!“

„Pak nebudeme moci být nikdy přáteli,“ soudil divoký pes a odklusal k jeskyni. Ale když již uběhl kus cesty, kočka si řekla: „Je mi jedno, kde chodím. Proč bych se tam nešla podívat a poohlédnout? Vrátním se, kdy mi bude líbo.“ Tiše, velmi tiše se odplížila za psem a ukryla se na místě, kde mohla vše slyšet.

Když pes doběhl k vchodu do jeskyně, pozvedl čenichem vydělanou koňskou kůži a číchal líbeznu vůni dušené skopoviny. Žena, dívající se na lopatku, uslyšela ho, zasmála se a řekla: „Zde přichází první. Co chceš, divoký tvore z divokých lesů?“

Divoký pes pravil: „Ó nepřítelkyně a ženo mého nepřítele, co to tak pěkně voní divokými lesy?“

Žena vzala kost z pečeně, hodila ji divokému psu a pravila: „Divoký tvore z divokých lesů, zkus a ochutnej.“ Divoký pes drtil zuby kost. Bylo to mnohem chutnější než vše, co kdy předtím okusil, a proto řekl: „Ó má nepřítelkyně a ženo mého nepřítele, dej mi ještě.“

Žena řekla: „Divoký tvore z divokých lesů, pomáhej mému muži lovit ve dne a hlídat jeskyni v noci a dostaneš pečených kostí, kolik jen budeš chtít.“

„Aha,“ pomyslíla si naslouchající kočka. „To je velmi moudrá žena, ale není moudřejší než já.“

Divoký pes se vsoukal do jeskyně, položil hlavu ženě na klín a řekl: „Ó přítelkyně a ženo mého přítele, budu pomáhat tvému muži lovit ve dne a budu hlídat tvou jeskyni v noci.“

